

Розділ Перший

Меддокс

П'ять років

Я примостився на підлозі клубу, покручуючи пуста пляшку з-під пива. Від неї руки вкрилися липким шаром. Лизнувши пальці, я скривився. На язичку з'явився гіркий, тухлий присмак, який чіплявся до ясен та горла. Я сплюнув, але неприємне відчуття залишилося.

Від диму сигар та сигарет, що заповнив кімнату, у мене свербіло в носі, й іноді шмарклі навіть набували чорного кольору.

Меддокс

Я все ще обертав пляшку. Інших забав у мене тут не було. Усі мої іграшки залишилися з Матір'ю, але вчора мене забрав Батько. Вони кричали одне на одного, як завжди. Батько вдарив Матір, залишивши на її щоці червоний відбиток долоні, і відтоді він перебував у поганому настрої. У таких випадках я завжди тримався якомога далі. Прямо зараз він кричав на когось по телефону.

Поп, його заступник, зазвичай грав зі мною в ігри, але зараз він сидів за барною стійкою та цілував якусь блондинку. Інші байкери зібралися навколо столу й грали в карти. Вони не хотіли, щоб я їм докучав. Коли я попросив подивитися на їхню гру, один із них штовхнув мене так, що я впав. І я все ще відчував біль у куприку, яким вдарився об підлогу.

Почулися кроки, що наближалися. Двері до клубу різко відчинилися, і один із розвідників, спотикаючись, забіг всередину, витріщив очі й крикнув: «Чорний лімузин!».

Усі підскочили, наче ці слова були якимось секретним кодом. Я повернув голову до Батька, який вигаркував накази так, що аж слина вилітала з рота. Мені було не зрозуміло, що не так з якоюсь чорною машиною. Пролунав пронизливий крик, а потім почулося булькання. Я кинув погляд на двері, розвідник упав долілиць із сокирою на потилиці, що розрізала його голову, наче стиглий кавун. Витріщивши очі, я впустив пляшку. Тіло рухнуло на землю, розбризкуючи всюди кров. Сокира випала, залишивши глибоку рану в черепі, у якій виднілися шматочки мозку. «Просто як кавун», — знову подумав я.

Батько кинувся до мене й боляче схопив мене за руку.
— Ховайся під диван і не вилазь! Зрозумів?

— Так, сер.

Він штовхнув мене до старого сірого дивана, я впав на коліна й заповз під нього. Уже дуже давно я не намагався втиснутися під диван, бо ледве там поміщався, але зрештою ліг на живіт так, щоб бачити двері та кімнату.

Всередину увірвався величезний чоловік з диким поглядом та сокирою в руках. Я затамував подих, коли він увійшов, ревучи, наче ведмідь. Він кинув ножа в татового скарбника, що потягнувся по пістолет. Надто пізно. Той впав прямо перед диваном, витріщившись на мене, а з-під голови розповзалася калюжа крові.

Я почав відповзати назад, але різко зупинився, хвилюючись, що мої ноги виглядатимуть з-за дивану. Крики ставали все гучнішими, тому я закрив вуха долонями, намагаючись заглушити їх. Але я не міг відвести погляду від того, що відбувалося. Безумець схопив ножа та метнув у Попа. Лезо потрапило йому прямо в груди, і той повалився назад, ніби перебравши із випивкою. Тато та двоє інших кинулися за бар. Я хотів сховатися там із ним, хотів, щоб він втішив мене, навіть якщо він ніколи такого не робив. Божевільний прострелив руку ще одному члену клубу, коли той потягнувся за пістолетом на підлозі. Я здригався від кожного пострілу, який чув навіть із закритими вухами.

Безумець стріляв по барній стійці, аж поки не настала тиша. Невже в тата та його людей закінчилися боеприпаси?

Я кинув погляд на арсенал у кінці коридору. Один із чоловіків вискочив з-за бару, але його спину наздогнала сокира. Замружившись, я кілька разів схлипнув, перш ніж знову розплющити очі. Кров скарбника повільно розпливалася, сягнувши моїх рукавів, але я не наважувався рухатися. Навіть коли весь мій одяг просяк кров'ю, покривши навіть мої маленькі пальці. На допомогу прийшли ще двоє татових людей. Але цей безумець був наче розлючений ведмідь. Лежачи нерухомо, я слухав крики агонії та люті, спостерігаючи, як тіла одне за одним падали на підлогу. Всюди була кров.

Батько закричав, коли чоловік витягнув його з-за барної стійки. Я підірвався, бажаючи допомогти йому, але його погляд прикував мене до місця. Чоловік простежив за поглядом тата. Його обличчя було схоже на обличчя монстра, вкрите кров'ю та скривлене від люті. Я пригнув голову, злякавшись, що він мене побачив. Але він продовжив тягнути тата до стільця.

Знаючи, що краще виконувати батькові накази, я залишався на місці протягом, здається, кількох днів, хоча, найімовірніше, минуло лише декілька хвилин. Поганий чоловік почав бити тата та того, хто ще був живий. Я більше не міг дивитися, тож притиснув руки до лоба та заплющив повіки так сильно, що відчув пульс у скронях. Груди та руки були теплими від крові, а штани від того, що я обмочився. Всюди тхнуло сечею та кров'ю. Я затамував подих, але в грудях боляче стиснуло і я мусив зробити вдих. Я почав рахувати секунди, думаючи про морозиво, смажений бекон та фірмовий мамин пиріг із лаймом, але крики

лунали занадто гучно. Вони витіснили з моєї голови всі спогади.

Зрештою, навколо запанувала тиша і я насмілюся підійняти голову. Очі наповнювалися слізьми, коли я озирався навколо. Повсюди були калюжі крові та шматки плоті. Я здригнувся, і мене вирвало, від жовчі запекло в горлі, але потім я завмер, злякавшись, що поганий чоловік десь поряд, аби вбити мене також. Я не хотів помирати. Я почав плакати, але швидко витер сльози. Тато ненавидів сльози. Деякий час я прислуховувався до стукоту серця, що віддавався у вухах та вібрував у кістках, поки не заспокоївся та мій зір не прояснився.

Я озирнувся в пошуках чоловіка, але його там не було. Вхідні двері були відчиненими, але я чекав довгий час, перш ніж нарешті виповзти з-під дивану. Мій одяг був просякнутий сечею та кров'ю, я жахливо зголоднів та хотів пити, але не пішов. Я стояв посеред розірваних на шматки тіл, серед людей, яких я знав усе життя, чоловіків, які були моєю сім'єю. Я не впізнавав майже нікого. Усі вони були надто понівечені.

Татовому тілу дісталось найбільше. Я не розпізнав його обличчя. Лише тату з черепом, що дихає вогнем, на шії підказало мені, що це він. Я хотів попроситися, але не наважувався підійти ближче до того, що від нього залишилося. Він мав жахливий вигляд. Зрештою, я побіг на вулицю та зупинився лише біля будинку дружини скарбника. Я вже навідував її декілька разів, коли вона пекла для мене печиво. Побачивши мене в крові, вона відразу зрозуміла, що сталося щось жахливе.

— Вони мертві, — прошепотів я. — Усі мертві.

Вона намагалася додзвонитися до свого чоловіка, потім до батька та інших членів клубу, але ніхто не відповідав. Зрештою, вона набрала мою маму та помила мене, поки я чекав, коли по мене приїдуть.

Мама приїхала біла як смерть.

— Ходімо, нам треба забиратися.

Вона взяла мене за руку.

— А тато?

— Ми більше нічого не можемо зробити. Залишатися в Нью-Йорку більше не безпечно. Нам треба поїхати звідси, Меддоксе, і ми ніколи не зможемо повернутися, — вона потягнула мене до нашого старого «форда мустанга» та посадила на пасажирське сидіння. Машина була так забита сумками, що я навіть не бачив нічого крізь заднє скло.

— Ми переїжджаємо? — спантеличено запитав я.

Вона повернула ключі в замку запалювання.

— Ти що, не слухав? Ми повинні покинути це місце назавжди. Ця територія більше не належить «Тартару». Ми житимемо з дядьком у Техасі. Там буде твій новий дім.

Мама негайно зателефонувала дядьку Ерлу, просячи допомоги. У неї не було грошей, які батько завжди їй давав, хоча вони постійно сварилися та жили окремо. Дядько Ерл нас прихистив, тож ми переїхали в Техас. Зрештою, мама зійшлася з дядьком і в мене з'явився брат Грей.

Техас став моїм тимчасовим домом, але серце завжди кликало повернутися туди, де я народився, аби забрати те, що належало мені від народження, та помститися.

Я не був у Нью-Джерсі протягом багатьох років, але коли нарешті повернувся, у мене була одна ціль — вбити Луку Вітіелло.

Марчелла

П'ять років

Я сиділа на краю ліжка, дригаючи ногами туди-сюди. Я не зводила погляд із дверей, чекаючи, коли вони відчиняться. Уже була сьома година. Мама завжди будила мене в цей час. На годиннику було 07:01, тому я почала сповзати з ліжка. Невже мама затримається сьогодні?

Я більше не могла чекати.

Ручка дверей опустилася, і я завмерла, повернувшись назад на матрац і спостерігаючи, як мама визирає з-за дверей. Побачивши мене, вона засяла й усміхнулася.

— Як давно ти прокинулася?

Я знизала плечима й зістрибнула з ліжка.

Мама зробила крок до мене та міцно обійняла.

— З днем народження, дорогенька.

Я звивалася в її обіймах, відчайдушно бажаючи спуститися на перший поверх. Звільнившись від її рук, я запитала: — Ми можемо спуститися зараз? Там буде вечірка?

Мама знову всміхнулася.

— Ще ні, Марчі. Вечірка трохи пізніше. А поки тут тільки ми. Ходімо, погляньмо на твої подарунки.

Після короткої миті розчарування, я взяла мамину руку та спустилася вниз. Я одягнула свою улюблену рожеву піжаму з рюшами. У ній я почувалася як справжня принцеса. У холі на нас уже чекав татко. Він підняв мене та поцілував у щоку, перш ніж я встигла спуститися з останньої сходинки.

— З днем народження, принцесо.

Він закинув мене на плечі та поніс у вітальню, що була прикрашена рожевими та бежевими повітряними кульками та гірляндою з надписом «З днем народження», а на столі, поруч із великим рожевим тортом у вигляді єдинорога, лежала золота корона. На іншому столі на мене чекала велика купа подарунків у рожевому та золотому папері. Я кинулася до них.

— З днем народження! — кричав Амо, бігаючи навколо стола, аби привернути до себе увагу.

— Це подарунки від нас, а також від твоїх дядьків та тіток, — сказала мама, але я слухала її у пів вуха, з нетерпінням розгортаючи подарунки.

Мені подарували майже все, про що я просила. Майже.

Татко погладив мене по голові.

— Інші подарунки чекають тебе на вечірці.

Я кивнула та усміхнулася.

— Сьогодні я буду принцесою.

— Ти завжди принцеса.

Мама кинула на тата погляд, який я не зрозуміла.